

SFINKSENS TRE SPØRGSMÅL: HVORFRA? HVORDAN? HVORHEN?

Tilværelsens treenighed

¹I kundskabsteoretisk henseende er alting først og fremmest hvad det synes at være men dertil altid noget helt andet og umådeligt meget mere.

²Tilværelsens treenighed udgøres af tre ligeværdige aspekter: materie, bevægelse og bevidsthed. Ingen af disse tre kan eksistere uden de to andre. Al materie er i bevægelse og har bevidsthed. Bevidstheden er enten potentiel (ubevidst) eller aktualiseret, passiv (inaktiv) eller aktiv.

Kosmos

¹Ifølge den esoteriske hylozoik (Pythagoras lære) er urværet det ubegrænsede rum og indeholder det uudtømmelige forråd af ubevidste uratomer. I dette urvære er der plads til et ubegrænset antal kloder. Vores kosmos er en sådan klode.

²Kosmos er sammensat af uratomer (monader), som udgør den mindst mulige del af urværet og mindst faste punkt for individuel bevidsthed. Uratomerne danner en kontinuerlig serie stadig grovere aggregationstilstande, stadig grovere materiearter.

³Kosmos er en fuldendt organisation og består af en lang serie hinanden gennemtrængende materieverdener af forskellige tæthedsgrader. Den synlige fysiske verden er den laveste med den groveste materie. Højere verdener findes i alle lavere. I den fysiske verden forekommer altså hele serien af atomverdener. Hver lavere verdens materie er sammensat af stadig flere uratomer.

Involutionen

¹Verdenerne udbygges oppefra den højeste verden. Uratomerne involveres til stadig grovere slags atomer med hver lavere verden. Alle tilhørende involveringsprocesser kaldes med en fælles betegnelse for involutionen.

²Hver verden har sin egen art af "rum" (dimension), "tid" (vedvaren, duration), atommaterie og af denne sammensatte aggregater, bevægelse (kraft, energi, vibration, "vilje") og bevidsthed. "Hinsides rum og tid" er altså urværet.

Livsformerne

¹Alt liv har form fra atom, molekyle, aggregat til planet, solsystem og kosmiske verdener. Disse former er underkastet forvandlingens lov, forandres uafbrudt, opløses og omdannes. Monaderne (uratomerne) danner en (fra det fysiske regnet) stigende serie stadig højere livsformer, hvorved de lavere indgår i og udgør hylstre for de højere. Hele kosmos udgør en serie stadig mere forfinede livsformer, som tjener til skridt for skridt at give monadebevidstheden det "organ" den behøver for sin videre udvikling.

²Monaderne er de eneste uforgængelige i universet. Der findes ingen "død", kun nye former for monadebevidstheden. Når formen har opfyldt sin tilfældige opgave for monadens bevidsthedsudvikling, opløses den.

Evolutionen

¹Involutionen indebærer monadernes involvering til den laveste kosmiske verden, evolutionen deres tilbagevenden til den højeste kosmiske verden. De erhverver derved i den laveste verden fuld aktiv selvbevidsthed og senere alvidenhed og almagt i stadig højere

verdener. Evolutionen består altså af en serie stadig højere naturriger, stadig højere udviklingsstadier. Hver monade befinder sig et eller andet sted på denne vældige udviklings-skala, hvor på denne skala monaden befinder sig er afhængig af dens alder: tidspunktet for dens indførelse i kosmos fra urværet og dens overgang fra lavere til højere naturrige.

²Evolutionen inddeles i fem naturriger og syv guddomsrige. Planetverdenene indeholder naturrigerne, solsystemverdenene det laveste guddomsrige og kosmiske verdener de øvrige seks.

³Menneskeheden, som hidtil har udforsket ca. en milliontedel af virkeligheden, har i den fysiske verden mulighed for at udforske ca. en procent af hele tilværelsen. Monaden i det femte naturrige kan være bevidst om ca. 10 procent, som guddommelighed i det laveste guddomsrige ca. 14, i andet 28, i tredje 42, i fjerde 56, i femte 70, i sjette 85 og i det højeste guddomsrige 100 procent. Al kundskab om tilværelsen er autoritativ gennem hele serien af monader i stadig højere verdener, indtil individet gennem egen oplevelse kan skaffe sig nødvendig førstehåndskendskab.

⁴Inden monaden har opnået det højeste guddomsrige, ser den forskel mellem gud immanent og gud transcendent. Den immanente guddommelighed er altid bevidst om sin enhed med alt liv. Det overbevidste tilhører den transcendente guddommelighed.

⁵Når det er lykkedes tilstrækkeligt mange monader at arbejde sig op fra det laveste naturrige til det højeste guddomsrige, kan dette kollektivvæsen udtræde af sin kosmiske klode for i urværet at begynde at udbygge en egen kosmiske klode med uratomer som hentes fra urværets uudtømmelige forråd.

Manifestationsprocessen

¹Hele kosmos udgør en eneste sammenhængende manifestationsproces, i hvilken alle monader deltager med sine bevidsthedsytringer, ubevidst eller bevidst, ufrivilligt eller frivilligt. Jo højere verden og rige, jo højere art af bevidsthed, desto større er monadens indsats i manifestationsprocessen.

²Når monaden har gennemgået manifestationsprocessens involution og evolution, erhvervet og aflagt hylster i verden efter verden samt til slut i den højeste kosmiske verden frigjort sig fra involveringen i materien, bliver den bevidst om sig selv som monade. Indtil da identificerer den sig med nogen af de hylstre som den har erhvervet og aktiveret.

Bevidstheden

¹Bevidstheden er et. Hele kosmos udgør en eneste totalbevidsthed i hvilken hver monade har umistelig del. Universalbevidstheden er så at sige en sammenfatning af alle monaders bevidsthed, ligesom oceanet er en enhed af alle vanddråber. Al bevidsthed er således i sin natur både kollektiv og individuel, selvom normalindividet ikke kan fatte dette med sine uhyre begrænsede ressourcer.

²Der findes lige så mange forskellige arter af bevidsthed som der findes materiearter. Hver verden har sin egen totalbevidsthed ligesom hvert monadehylster har sin. Hver højere verden opviser i forhold til hver lavere en enorm stigning, intensivt såvel som ekstensivt, i energi- og bevidsthedshenseende. I hver verden har monadebevidstheden helt forskellig opfattelse af virkeligheden. Det var dette som man oprindeligt mente med at al virkelighedsopfattelse var maya eller "illusion", idet der ikke findes en for alle overalt gældende fælles virkelighedsopfattelse før end i den højeste kosmiske verden.

³Hver verden, hver planet, solsystem etc., har altså sin egen kollektivbevidsthed og udgør et samstemmigt kollektivvæsen med en monade som højeste dominant. Jo højere rige monaden har opnået, desto større er dens delagtighed i den kosmiske totalbevidsthed. Når monaden har erhvervet planetarisk bevidsthed er den et planetvæsen. Når den til slut har aktualiseret sin potentielle universalbevidsthed, er den blevet en individuel enhed i den kosmiske alvidenheden og almagten. Indtil da har den været den mest udviklede monade i det stedse

større materieaggregat som den har kunnet betragte som sit eget hylster. I hver verden iklæder den sig et hylster af denne verdens materie, dette hylster bliver mere og mere omfattende.

⁴Monaden er en uforgængelig individuelbevidsthed, som fra begyndelsen er potentiel (ubevidst), og i den laveste verdens laveste naturrige (det fysiske mineralrige) vækkes til aktiv bevidsthed og efterhånden erhverver bevidsthed i stadig højere verdener. Kun den groveste materie byder tilstrækkelig modstand til at den subjektive monadebevidsthed kan lære at skelne på modsætningen mellem indre (subjektiv) og ydre (objektiv) virkelighed samt erhverve aktiv bevidsthed som forudsætning for selvbevidsthed i alle slags af virkeligheder. Derefter kan monaden gennem selvaktivitet erhverve de nødvendige egenskaber og færdigheder i stadig højere naturriger i stadig højere verdener.

⁵Bevidsthed i lavere slags af materie og verden medfører ikke bevidsthed i eller om en højere verden, hvilken altså synes ikke eksisterende. Alt for monaden højere tilhører det overbevidste. Monadens hele fortid tilhører dens underbevidsthed, i nye inkarnationer indirekte tilgængelig blot som generindring i forbindelse med tilsvarende oplevelser.

⁶Evolutionen betyder for monaden ikke alene selverhvervelse af stadig højere arter af bevidsthed men også frigørelse fra identifikationen med det lavere, som altid forekommer at være det eneste visse og sikre, fordi det hidindtil er det eneste oplevede og kendte.

⁷Ligesom højere slags materie gennemtrænger lavere, så opfatter højere bevidsthed alle lavere arter.

Naturrigerne

¹Monadebevidstheden "sover" i mineralriget, "drømmer" i planteriget, vågner i dyreriget, erhverver selvbevidsthed i menneskeriget og kundskab om tilværelsen i det femte naturrige for derefter at fortsætte sin bevidsthedsevolution i de syv stadig højere guddomsriger og derved erhverve alvidenhed og almagt i stadig højere verdener.

²Planeterne repræsenterer de fem laveste verdener og de fem naturriger. Af disse fem tilhører mineralriget den synlige fysiske verden. Planteriget har del i også den fysisk-æteriske verden, dyreriget i emotionalverdenen (uegentlig benævnt astralverdenen), menneskeriget i mentalverdenen og det femte naturrige i kausalverdenen.

³Når det er lykkedes mineralmonaderne at erhverve fysisk-æterisk bevidsthed, overgår de til planteriget. Bevidstheden ytrer sig først som tendens til gentagelse, hvilket bliver tendens til organiseret vane eller "natur". Med øget bevidsthed opstår en stræben efter tilpasning. Plantemonaderne bliver dyremonader gennem erhvervelse af emotionalbevidsthed. Med tilstrækkeligt aktiv mentalbevidsthed overgår dyremonaderne til menneskeriget og mennesket gennem at erhverve fuld bevidsthed i sit kausalhylster til det femte naturrige.

⁴Monaderne i mineralriget omgives af et hylster, som tilhører en mineralgruppesjæl, i planteriget af en plantegruppesjæl og i dyreriget af en dyregruppesjæl. I højere verdener må monaden selv iklæde sig et hylster tilhørende den respektive verdens materie. Når dyremonaden er blevet udviklet således, at den kan erhverve et eget hylster i kausalverdenen, transmigrerer den til menneskeriget. Monaden er derefter under hele sit ophold i menneskeriget altid indesluttet i sit kausalhylster. Man kan sige at det er kausalhylsteret der inkarnerer, omslutter og gennemtrænger de lavere hylstre. Det turde herved fremgå at et menneske aldrig kan genfødes som dyr, lige så lidt som et dyr kan blive en plante eller en plante et mineral. Transmigrationen kan ikke gå baglæns.

⁵Det er ingenlunde nødvendigt for monaden at udvikles gennem organiske hylstre. I virkeligheden har de fleste monader (f. eks. de som følger den parallelle devaevolution) aldrig haft andre hylstre end aggregathylstre, bestående af elektromagnetisk sammenholdne atomer og molekyler, et sådant som mennesket har i alle verdener undtagen den synlige.

Menneskets hylstre og verdener

¹Monaden i menneskeriget har under inkarnationen i den fysiske verden i alt fem hylstre til sin rådighed, et hylster i hver af de fem laveste verdener: en organisme i den synlige fysiske

verden, et æterhylster i den fysiske æterverden, et emotionalhylster i emotionalverdenen, et mentalhylster i mentalverdenen og et permanent kausalhylster i kausalverdenen (Platons idéverden). Af disse fem hylstre fornyes de fire laveste ved hver inkarnation og opløses mere eller mindre hurtigt, efter at monaden har befriet sig fra organismen. Alle hylstre udover organismen er aggregathylstre. Ætermaterien omslutter hver enkelt celle i organismen og formidler de forskellige funktionelle energier som de gamle kaldte livskraften. Emotional-, mental- og kausalhylstrene omslutter og gennemtrænger samtlige lavere. De er i formen ovale og strækker sig mellem 30 og 45 cm udenfor organismen, udgørende den såkaldte aura. Cirka 99 procent af disse hylstres materie attraheres til organismen og sammenholdes indenfor dens periferi, hvorfor disse hylstre danner fuldstændige kopier af denne.

Menneskets bevidsthed

¹Under inkarnationen er normalindividet på menneskehedens nuværende almene udviklingsstadium som regel objektivt bevidst kun i sin organisme, subjektivt bevidst i sine æter-, emotional- og mentalhylstre samt ubevidst i sit kausalhylster. Den "synlige" fysiske virkelighed, som omfatter de tre laveste fysiske aggregationstilstande (faste, flydende og gasformigt), er den eneste mennesket kender til og anser for at være den eneste eksisterende. Det opfatter sine begær og følelser i emotionalhylsteret og sin tænkning i mentalhylsteret som noget udelukkende subjektivt, uden forståelse for at disse foreteelser, objektivt set, modsvares af vibrationer i den respektive verdens materieart.

²Når individet har erhvervet objektiv bevidsthed i alle sine inkarnationshylstre samt kausalintuition og dermed bevidsthed i sit kausalhylster, overgår det som kausaljag til det femte naturrige.

³Inden monaden har erhvervet evne til permanent kausal aktivitet, må den efter afsluttet inkarnation, sovende i sit kausalhylster, afvente ny genfødsel. Dens bevidsthedskontinuitet går derved tabt og dens erindring af det forgangne bliver latent, indtil den kan blive kausal bevidst.

⁴Antallet af inkarnationer er i hvert naturrige ubegrænset, indtil individet har erhvervet de i de respektive riger fornødne egenskaber og evner samt eget hylster i næste højere verden. Det må bemærkes at alle tidligere erhvervede egenskaber der ikke på ny får mulighed for at udvikles (dog stadig lettere) forbliver latente i ny inkarnation. Kun forståelsen er normalt set aktuel.

Menneskets udviklingsstadier m. m.

¹Klasser er naturens orden. Naturklasserne betegner forskellige aldersklasser, i menneskeriget såvel som i alle andre naturrige, både lavere og højere.

²Under sit ophold i menneskeriget gennemgår individet fem udviklingsstadier: Barbarstadiet (som lavere emotionaljag), civilisationsstadiet (lavere mentaljag), kulturstadiet (højere emotionaljag), humanitetsstadiet (højere mentaljag) og idealitetsstadiet (kausaljag).

³Monaden udvikles ved at lære af egne erfaringer og høste hvad den har sået i foregående inkarnationer. Alt godt og ondt, som møder individet, er dets eget værk. Ingenting kan ske det som det ikke har fortjent. Uretfærdighed i noget som helst henseende er helt udelukket, og snakken derom er en livsukyndighedens og misundelsens talemåde.

⁴Udviklingen hos monader med en repellerende grundtendens kan gå den forkerte vej, hvilket viser sig allerede i plantelivets parasitliv og dyrerigets rovliv. I lavere riger modarbejder monaderne stort set udviklingen og skaber uorden, alt på eget ansvar. Ubevidst, og i endnu højere grad bevidst, indtrængen i monadens umistelige, ukrænkelige, guddommelige frihed, begrænset af alt levendes lige ret, resulterer i kamp for tilværelsen og livets grusomhed.

⁵Plantemonaderne udvikles ved at planterne fortæres af dyr og mennesker og monaderne derved udsættes for de stærke emotionalvibrationer i disse dyrelegemer.

⁶Det er ikke livets fejl, at individet på lavere udviklingsstadier i sin næsten totale livsuvidenhed begår fejltagelser i forhold til næsten alle natur- og livslove.

⁷Ifølge esoterikens fundamentalaksiom findes der love i alt og alt er udtryk for lov. Den som har kundskab om alle love i alle verdener, er alvidende. Almagt såvel som frihed er mulig kun ved absolut fejlfri anvendelse af samtlige love.

⁸Givetvis kan den esoteriske verdens- og livsanskuelse for menneskeheden aldrig blive andet end en arbejdshypotese. Men jo mere menneskeheden udvikles, desto mere kommer hypotesens uforlignelige overlegenhed til at blive åbenbar. Kausaljeget kan konstatere dens overensstemmelse med fakta i menneskets fem verdener.

Ovenstående tekst udgør opsatsen *Sfinksens tre spørgsmål: Hvorfra? Hvordan? Hvorhen?* Af Henry T. Laurency. Opsatsen indgår i bogen *Kunskapen om verkligheten*. Første oplag 1961. Andet oplag 1982.

Oversat af Kjeld Steffensen

Copyright © Forlaget Esoterika 1999